

Pentru Onoare! Pentru Patrie! Pentru Tricolor!

Nr. 2
februarie 2014

Oastea Moldovei

PUBlicație EDITATĂ DE MINISTERUL APĂRĂRII AL REPUBLICII MOLDOVA

oastemoldovei@army.md

**2 MARTIE -
lacrima neamului nostru**

Armata Națională angajează în serviciul militar prin contract

Ministerul Apărării al Republicii Moldova angajează tineri
cu vîrsta cuprinsă între 18 și 35 ani în Batalionul 22 de Menținere a Păcii,
Batalionul cu Destinație Specială „Fulger” și alte unități militare

Cariera militară oferă următoarele avantaje:

- Loc de muncă garantat;
- Salariu lunar de la 3000 lei pînă la 6000 lei (în serviciul militar în Forțele de Menținere a Păcii);
- Asistență medicală și tratament gratuit;
- Instruire gratuită – continuarea studiilor în instituțiile de învățămînt militar din țară și peste hotare;
- Studiarea limbilor străine;
- Pensie garantată la numai 25 de ani de serviciu sau 17 ani de activitate în Forțele de Menținere a Păcii;
- Posibilitate de a participa în misiuni de menținere a păcii sub egida ONU și OSCE

Condiții de angajare

- Să dețină cetățenia doar a Republicii Moldova;
- „Apt” medical și dezvoltare fizică bună;
- Lipsa antecedentelor penale;
- Posesor al actelor de studii gimnaziale (9 clase), liceale, bacalaureat sau superioare

INFORMAȚII SUPLIMENTARE:

Centrul Militar Teritorial (Secția Administrativ – Militară) din localitate

Telefon de contact: 022 252463, 022 252033;

Email: J1@army.md

Adresa: MD-2021, mun. Chișinău, șos. Hîncești 84, Marele Stat Major
al Armatei Naționale, Direcția Personal

Cuprins

Un gând, o floare, o amintire...	3
1992 – anul de foc din istoria țării	4
Același război, o altă misiune	5
Un erou al timpurilor noastre	6-7
Jurnalistul Vitalie Călugăreanu:	
„Vreau să cred că vom avea o armată de care întreaga țară va fi mândră”!	8-9
Hohenfels, Germania - efort terestru și aerian	10-11
Militarii mai aproape de apartamente	12-13
Ascensiune militară prin „cădere liberă”	14-15
O zi în culoare kaki	16-17
El a ales armata sau armata l-a ales pe el ?!	18-19
Interpretul de muzică populară Nicolae Ciubotaru:	
„Am fost luat de la țambal și urcat pe tanc”	20-21
Afganistanul anilor de război	22-23
„Mușchetarul” din armată	24

Centrul mass-media militară
Șef Centrul mass-media militară –
redactor-șef locotenent-colonel Ion VULPE, tel. 022-252-252

Locțiitor-șef Centrul mass-media militară
maior Sergiu LECA, tel. 022-252-047

Echipa redacțională:
căpitan Inga RADVAN
locotenent major Natalia ANDRONACHI
locotenent Dmitrii VOSIMERIC
plutonier adjutant Vitali IOVU
Angela MUNTEANU
Ecaterina RUSSU
Larisa ȚIBULEAC
oasteamoldovei@army.md
tel. 022-252-045, 022-252-047

Secția TV/Radio:
căpitan Denis ROTARU
Mihai DASTIC
ladatorie@army.md
scutulpatriei@army.md
tel. 022-252-019

Secția rețele socializare:
Diana MOISA
Liuba VICOL
tel. 022-252-021

Materialele publicate
de „OASTEA MOLDOVEI” reflectă
opinia autorilor care s-ar putea să nu
exprime poziția redacției. Reluările
din „OASTEA MOLDOVEI” trebuie să
conțină trimiterea la sursă.

„Oastea Moldovei (Revistă)” –
ISSN 1857-3703

Centrul mass-media militară
or. Chișinău, șoseaua Hîncești, 84

Î. S. Firma Editorial-Poligrafică „Tipografia Centrală”,
MD-2068, Chișinău, str. Florilor, 1
Tel.: 022-49-31-46, 022-43-03-67, 022-43-03-60
E-mail: tipar@mtc.md

Un gând, o floare, o amintire...

Lunile martie și februarie, pe lângă multiplele conotații, aduc și acțiuni de comemorare a celor decedați sau mutilați în conflagrații militare.

La fiecare început de primăvară, plecăm iar frunțile, în semn de omagiu, și lăsăm florile recunoștinței să vegheze somnul eroilor Patriei care nu au negociat prețul vieții pentru libertatea noastră. Războiul de la Nistru din 1992 a lăsat răni adânci pe care nici măcar timpul nu va fi în stare să le cicatrizeze...

Din păcate, mulți dintre noi și-au făcut un obicei în a opera cu cifre și evenimente de amploare, categorisind războaiele și conflictele militare după teritorii, participanți sau date statistice. Nu cred că este bună ideea de a privi evenimentele tragice de la Nistru doar prin această prismă. E mai mult decât cinic să împarți trupul Patriei în hectare arabile de pământ, iar singele care a stropit această țară – în simple pagini de necrolog.

Între timp, tot mai multe voci se pronunță la tema statutului războiului din Afganistan. 10 ani de război, desfășurați printre munți neprietenoși,

au răpit și multe vieți ale compatrioților noștri. Este vorba despre bunei, părinți, frați și copii ai Moldovei, cărora regimul – în care au trăit și mulți dintre noi – le-a impus și priorități false, crunt răsplătite cu viețile lor. De ce ar trebui, și în acest caz, să ne consumăm eforturile pentru enumerarea argumentelor de tip „nu a fost războiul nostru”, în loc să aducem omagiul pe care îl merită cei plecați dintre noi? Oare mamelor, care au încărunțit, înainte de vreme, constatările tardive ale politologilor le pot întoarce înapoi feciorii?

Un gând, o floare, o amintire – atât ar fi tributul minim pe care sîntem DATORI să îl plătim celor care au luat calea veșniciei, din simțul datoriei. Să lăsăm polemica pentru alte ocazii și domenii. Să facem o plecăciune în fața eroilor și să le ușurăm „odihna” cu amintirea despre faptele lor!

Locotenent-colonel Ion VULPE

1992 – anul de foc din istoria țării

...în acest moment tragic pentru destinul statului nostru, ne adresăm popoarelor lumii să intervină prin toate mijloacele de care dispun pentru curmarea agresiunii dezlănțuite de Forțele Armate ale Federației Ruse”.

La începutul anilor '90, sub influența forțelor conservatoare locale și a conducerii proimperiale de la Moscova, pe teritoriul Republicii Moldova și-a declarat așa-zisa independență autoproclamată republică moldovenească nistreană.

Eforturile forțelor democratice de a soluționa conflictul pe cale pașnică, au eșuat. Au fost create mai multe comisii, care promovau evitarea confruntărilor armate, restabilirea ordinii și activității legale a organelor de conducere pe teritoriul din stînga Nistrului.

Începînd cu luna martie, evenimentele deveneau din ce în ce mai dramatice. Gardiștii-mercenari și căzăcimea, condusă de liderii de la Tiraspol, declanșau constant acțiuni militare împotriva structurilor legitime ale Republicii Moldova. În luna martie, formațiunile paramilitare au început ofensiva asupra sediului poliției din Dubăsari.

La 2 martie 1992, gardiștii și cazacii, înarmați cu automate, pe automobile, au blocat podurile de peste Nistru în direcția localităților Vadul lui Vodă, Lunga și barajul Hidrocentralei de la Dubăsari, blocînd trecerea transportului pe podurile din orașele Bender, Rîbnița, precum și spre orașul Camenca.

În situația creată, factorii de decizie de la Chișinău au apelat la organismele internaționale și la statele lumii.

După aderarea Republicii Moldova la Organizația Națiunilor Unite, președintele Mircea Snegur a expediat secretarului general ONU o telegramă, prin care îl informa despre acțiunile separatiștilor și solicita contribuția ONU la încetarea conflictului militar.

În acest context, la 31 martie 1992, Parlamentul Republicii Moldova a format o comisie specială. Din componența ei făceau parte reprezentanți ai tuturor fracțiunilor parlamentare, împuterniciți să facă propuneri pentru soluționarea pașnică a conflictului în baza normelor și standardele internaționale.

Situația s-a agravat dramatic odată cu implicarea directă a Rusiei în afacerile interne ale Republicii Moldova, realizată fătîș prin vizita la Tiraspol a vicepreședintelui Rusiei. A. Ruțcoi s-a pronunțat deschis în favoarea implicării armatei ruse în conflict, invocînd motivul „protejării cetățenilor ruși din zona transnistreană”. Conducerea Moldovei a adresat imediat telegrame președintelui Rusiei și Congresului deputaților poporului din Federația Rusă, luînd atitudine față de declarațiile de la Tiraspol. Forul moscovit a susținut, însă, poziția vicepreședintelui rus.

În urma acestor declarații, statele vecine s-au implicat în soluționarea conflictului militar. Au loc cîteva reuniuni ale miniștrilor afacerilor interne a Moldovei, Rusiei, României și Ucrainei. S-a instituit o comisie mixtă, care urma să inițieze un proces de dezarmare a părților aflate în conflict.

Ca răspuns, președintele Elțin a emis decretul nr. 320, care legitima trecerea unităților militare sovietice aflate pe teritoriul Republicii Moldova sub conducerea militară a Federației Ruse, neglijînd în acest mod decretul președintelui Republicii Moldova, stopînd, în plin război, procesul de organizare a unităților naționale.

În același timp, la Tiraspol, a aterizat locțiitorul comandantului suprem al Forțelor Armate ale CSI, generalul Stolearov, care a declarat că transnistria și Armata a 14-a reprezintă interesele geopolitice ale Rusiei în această zonă. La 12 mai 1992, președintele Snegur i-a cerut președintelui Elțin retragerea Armatei a 14-a de pe teritoriul Republicii Moldova, concomitent adresînd și secretarului general al ONU un mesaj cu privire la implicarea în conflict direct a Armatei a 14-a Ruse.

La 24 iunie, președintele Republicii Moldova a adresat popoarelor, parlamentelor și guvernelor statelor lumii următorul apel: „...în acest moment tragic pentru destinul statului nostru, ne adresăm popoarelor lumii să intervină prin toate mijloacele de care dispun pentru curmarea

agresiunii dezlănțuite de Forțele Armate ale Federației Ruse”.

Evoluția crizei din Moldova a creat o viziune specială a statelor din vest față de țara noastră. În acest context, senatul SUA a adoptat un amendament la proiectul de lege privind ajutoarele pentru Rusia, cerînd concomitent retragerea imediată din Moldova a Armatei a 14-a, sub supravegherea unei comisii de observatori militari internaționali.

La 7 iulie, Parlamentul Republicii Moldova a decis introducerea în zona de conflict a unor forțe armate de departajare, formate din belaruși, români, bulgari, ruși și ucraineni.

Concomitent situația din estul Moldovei a fost pusă în discuție în cadrul întrevinderii șefilor de state ai Republicii Moldova și Federației Ruse, în cadrul reuniunii de nivel înalt a conducătorilor statelor-membre ale CSI.

Anticipînd aceste scenarii, rușii au propus întîlnirea de la Limansk (Ucraina), unde reprezentanții militari ai Rusiei, Republicii Moldova și autoproclamatei republici nistrene, în prezența comandantului Armatei a 14-a, au și semnat acordul de încetare a focului și retragere de pe poziții a tehnicilor militare grele. Aceste măsuri au fost absolut ineficiente, înțelegerea nefiind respectată.

La 21 iulie, la Moscova, președintele Republicii Moldova și președintele Federației Ruse au semnat convenția cu privire la principiile reglementării pașnice a războiului. Documentul prevedea încetarea focului; dezangajarea forțelor și crearea unei zone de securitate; crearea unei comisii unificate de control; respectarea strictă a neutralității Armatei a 14-a a Federației Ruse; ridicarea blocadei economice; revenirea refugiaților la locurile anterioare de trai.

Aceste două acorduri nu au contribuit substanțial la detensionarea situației și rezolvarea conflictului, acesta influențînd situația geopolitică din acest spațiu și în prezent.

Colonel Vitalie CIOBANU,
doctor în științe istorice

Același război, o altă misiune

Acțiunile fierbinți din 1992 se fac simțite și astăzi. Ele sînt prezente printre oamenii rămași schilozi și cu mai puțină protecție din partea statului. Au luptat pentru integritatea statului și trist e că nici azi nu ne putem bucura de ea, iar de comemorat avem, cu regret, destule...

Fizic nu a fost rănit, nici prin spital nu a umblat din cauza vreunor complicații. Dar să nu credeți că-i este ușor să uite cumplitele momente prin care țării noastre i-a fost dat să treacă. Un crunt conflict politic, a cărui soluție alții o vedeau doar prin vărsare de sînge.

Odată ce a izbucnit conflictul transnistrean, locotenentul major Tudor Tacu, ofițer în Divizionul nr.1, al Regimentului Rachete Antiaeriene, a fost mobilizat, alături de alți camarazi. Nu s-a aflat în punctele fierbinți ale deflagrației, monitorizînd situația cu ochii țintiți pe monitoare, 24 din 24 de ore. Misiunea echipei, a cărei parte a fost și dumnealui, era să riposteze forțelor separatiste, asigurînd protecția trupelor terestre, prin intermediul complexului de rachete antiaeriene de tip S 125, destinat, de asemenea, pentru apărarea antiaeriană a forțelor și obiectivelor din zona de operații. Prezența acestuia era indispensabilă din moment ce Armata a 14-a rusă s-a situat față în față pe poziții cu multe resurse.

Avea douăzeci de ani, nu mai mult. „Am început armata cu Gorbaciov și m-am eliberat cu Snegur”, rîde ofițerul Tacu. În timp ce îndeplinea serviciul militar, în unitate, veniseră patrioți din rîndurile militarilor armatei, cu inițiativa de a forma echipe. Scopul acestora era de a pleca în apărarea integrității republicii. În luna mai, mai exact în noaptea de 15 mai, divizionul a fost ridicat pe alarmă, în al cărui rezultat, militarii au fost dislocați pe teritoriul actualului poligon de la Bulboacă. Așa s-a pomenit Tudor Tacu în operațiunile militare din 1992. Lucrul lui consta în depistarea aeronavelor și însoțirea lor pe verticală.

Mă întreb ce stare de spirit poate să aibă o persoană participantă în asemenea situație. Cică „normală”. „Nu a fost nici o stare. Știți cum era în armată? Ordinul se execută. Cu simțul demnității, toți gîndeau că trebuie să meargă la luptă împotriva separatismului și asta era cam tot”, declară Tacu.

Am fost curioasă să-l întreb cum se vedea conflictul de la monitoare. „Se auzeau împușcături și explozii. Nu m-am tîrît prin tranșee, dar știu prin ce au trecut camarazii mei. Mulți oameni au murit acolo, dar, pînă la urmă, prea multe nu s-au rezolvat”, povestește Tudor Tacu, coborînd în memorie spre vremurile acelea tulburi.

Peste ani, mulți se miră de faptul că au fost la război, dar „războiul lui” a fost altfel, cu excepția cîtorva lansări de rachete asupra țintelor aeriene.

Conform statisticii oficiale prezentate, la sfîrșitul conflictului, cu privire

la militari, rezerviști, voluntari participanți la război, cifrele arată că acesta a provocat 109 morți, 560 răniți și 55 persoane rămase cu handicap. Cifrele prezintă tabloul victimelor din rîndul persoanelor încorporate în armată, prin intermediul comisariatelor militare, dar și cele încorporate prin contract.

Mai multor militari participanți la războiul de pe Nistru, conducerea țării le-a decernat ordine speciale. Pentru faptele sale, Tudor Tacu a primit medalia „Meritul Militar”, chiar de ziua lui de naștere, pe data de 2 septembrie 2010.

**Locotenent major
Natalia ANDRONACHI**

Destine de militari

Un erou al timpurilor noastre

Republica Moldova se poate mândri cu mulți eroi. De-a lungul timpului, bravi militari moldoveni au stat la straja păcii, în diferite colțuri ale lumii. Ei și-au riscat viața, sub ploaia de gloanțe a „dușmanilor” din Afganistan, pentru a realiza interesele și ambițiile celor care se aflau atunci la conducerea imperiului sovietic; și-au jertfit sănătatea pe ruinele reactorului nuclear de la Cernobîl, pentru a salva viitorul omenirii, și-au vărsat sîngele în conflictul armat de pe Nistru, pentru a proteja integritatea țării.

Însă în Republica Moldova există foarte puțini militari, care au trecut prin toate aceste calvare și, în pofida pericolului fatal, la care s-au expus, nu numai că au supraviețuit, dar au și continuat să-și servească Patria. Un exemplu, în acest sens, este colonelul în rezervă Viorel Coliban care, din copilărie, a visat la uniforma militară. Soarta i-a oferit această șansă, însă mai apoi l-a impus să plătească un preț poate prea mare pentru aspirația lui...

Viorel Coliban a decis să devină militar încă atunci cînd era elev. După absolvirea școlii din sat, a depus actele la o școală militară, însă nu a fost înmatriculat. A fost încorporat în armata sovietică și a îndeplinit serviciul militar în termen, timp de doi ani, în trupele aerportate, în Letonia.

Abia după doi ani, la a treia încercare, a fost înmatriculat în Școala militară de infanterie motorizată din Baku, facultatea „ДШБ” (Десантно-штурмовая бригада). În anul 1982, după absolvirea școlii militare, locotenentul Coliban a fost repartizat în compania cercetare a Regimentului de tancuri, dislocat în Orientul Îndepărtat. După o perioadă de șase ani de serviciu militar în acea unitate, soarta a decis că venise timpul să plătească pentru visul său din copilărie.

„În 1987, a fost rîndul meu să plec la războiul din Afganistan. Nu fusese o decizie benevolă, deși erau băieți care se aruncau singuri în foc. Eu cred că, atunci cînd ai un ordin,

trebuie să te supui și să-l execuți, dar să pleci de bună voie la un război străin nu este corect. Cînd iei decizia de a pleca la război, ești responsabil nu doar de propria viață, ci și de viața copiilor, părinților tăi, de viața familiei tale”, afirmă cu convingere colonelul Coliban.

În Afganistan, protagonistul nostru a condus o companie de cercetare, care avea drept scop îndeplinirea misiunilor de o importanță sporită. Chiar în prima sa misiune, Viorel Coliban a primit o medalie, pe care o poartă cu mare mîndrie. Însă cel mai mult se mîndrește nu cu multiplele sale distincții, ci cu faptul că a reușit să-i scoată pe toți cei 53 de ostași ai săi din calvarul afganez, vii și nevătămați, dar și cu aceea că, în pofida circumstanțelor tragice ale războiului, a izbutit să-și păstreze omenia și să salveze multe vieți din rîndurile populației băștinașe, printre care circa 50 de copii. „Viața unui ostaș sau a unui băștinaș, pe timpul războiului din Afganistan, nu costa nimic pen-

tru înalta conducere. Uneori viața soldatului era mai puțin prețuită decât echipamentul acestuia”, își amintește colonelul Coliban, în timp ce se aude sunetul medaliilor, care încep să vibreze, atunci când vorbește despre tragicele evenimente. „Sînt nespus de bucuros că am reușit să întorc acasă tot efectivul meu, dar îmi pare foarte rău că mulți băieți, inclusiv concetățeni de-ai noștri, au căzut, în acel război”, povestește cu voce tremurîndă domnul colonel.

Viorel Coliban s-a aflat în Afganistan, pînă la retragerea trupelor sovietice. În doi ani de război, au fost de toate: atacuri, ambuscade..., dar a avut norocul să treacă de pericole. Anume norocul l-a salvat de un glonte, care putea să-i devină fatal. „De moarte sigură m-a salvat o țigară”, își aduce aminte, cu zîmbet, colonelul. „Ne deplasam cu un camion prin pustiu. Eu stăteam în cabină, în dreapta șoferului. La un moment dat, am fost atacați. Totul s-a produs atît de repede, încît n-am observat cum a fost rănit șoferul în umărul drept. După ce am respins atacul, toți ne întrebam cum glonte a intrat în cabina camionului pe geamul drept, a lovit șoferul în umăr și nu m-a atins pe mine... După traiectoria calculată de noi, glonte trebuie să nimerescă în capul meu. Era un mister pentru noi. Însă, după ce am început să restabilim cronologia evenimentelor, pe secunde, am înțeles care a fost momentul ce mi-a salvat viața. Cu cîteva secunde înaintea de atac, eu mi-am aplecat puțin capul în jos, ca să aprind o țigară... Cîteva centimetri m-au despărțit de moarte! O țigară mi-a salvat viața!”, povestește emoționat colonelul...

Au fost multe peripeții și evenimente, pe parcursul aceluia război, despre care nu a povestit... Atunci nu spunea la nimeni, pentru

ca nu cumva să afle familia și părinții despre toate pericolele pe care le întâmpina în calea sa, iar acum nu prea vrea să-și răscolească amintirile, întrucît îi este teamă că nu-l vor crede interlocutorii, cînd vor auzi toate istoriile pe care le-a trăit în Afganistan.

După ce s-a sfîrșit războiul, Viorel Coliban trebuia să se întoarcă în Orientul Îndepărtat, pentru a-și continua serviciul, dar și aici a avut parte de puțin noroc. Conform unui ordin, comandantul regimentului retras din Afganistan, însoțit de comandantul companiei de cercetare, trebuia să întoarcă drapelul de luptă al regimentului în orașul ucrainean Lugansk, locul dislocării permanente a acestei unități. Ajuns în Lugansk, Viorel Coliban a rămas să-și îndeplinească serviciul în acea unitate militară. Însă soarta nu i-a permis să se bucure mult timp de viață pașnică. După o pauză de aproximativ patru luni, îl aștepta o altă provocare...

„În acea perioadă, mulți militari participau la lichidarea consecințelor catastrofei de la Cernobil. Soția mea este originară din Belarus și nu din auzite știam despre această tragedie. Totodată, îmi părea foarte rău de ofițerii, care plecau la Cernobil a doua sau chiar a treia oară. De aceea, am luat decizia de a contribui cît de puțin la lichidarea acelei catastrofe”, își amintește colonelul Viorel Coliban.

„A fost foarte greu acolo. Îndeplineam funcția de locțiitor comandant de batalion, avînd în subordine trei subunități: o companie se ocupa de dezactivarea drumurilor, una dezactiva satele, iar alta lucra pe acoperișul stației nucleare. O dată pe săptămînă, se făcea rotația... Misiunea mea era să organizez procesul de lucru și să verific toate obiectele”, povestește, cu pauze lungi, Viorel Coliban.

„În Cernobil, nu m-au impresionat atît de mult consecințele catastrofei nucleare, cît curajul și jertfirea de sine, demonstrate de oameni, în lupta cu consecințele... Pompierii, care încercau să stingă incendiul, imediat după explozie, piloții de elicoptere – care zburau deasupra reactorului avariata, aruncînd substanțe chimice ca să neutralizeze radiația – militarii care adunau grafitul radioactiv cu lopețile simple – ei toți sînt pentru mine adevărați eroi...”, povestește calm colonelul Coliban.

După trei luni de calvar în Cernobil, Viorel Coliban s-a întors în unitatea sa și încerca să se deprindă cu viața pașnică. Imediat după destrămarea Uniunii Sovietice și proclamarea independenței țării noastre, a vrut să se transfere la baștină, în armata Republicii Moldova, însă a fost refuzat. Atunci, avînd stagiul necesar pentru pensionare, protagonistul nostru a decis să pună capăt carierei militare, dar soarta îi pregătise un nou război.

„Cînd am văzut în presă relatări despre evenimentele de pe Nistru, nu am stat pe gînduri și am depus cererea de transfer în Armata Națională. În asemenea caz, nu mai era nevoie de ordine. Țara mea era în pericol și nu puteam sta indiferent, într-o parte”, povestește Viorel Coliban.

În timpul războiului de pe Nistru, colonelul a activat pe post de comandant de batalion. El a format și a instruit două batalioane, care au participat în luptele de la Cocieri, Coșnița și Bender.

După încheierea războiului de pe Nistru, eroul nostru a avut un rol important în dezvoltarea armatei. La încetarea focului, a preluat conducerea Batalionului de Menținere a Păcii din Zona de Securitate, cu care se mîndrește pînă acum. Apoi s-a aflat la conducerea Batalionului cu Destinație Specială „Fulger”, nou format. Deși a pus temelia acestei unități, a făcut mari progrese în pregătirea profesională a Batalionului, a pregătît efectivul și a organizat primele salturi cu parașuta, colonelul în rezervă Viorel Coliban, regretă că, din lipsă de timp, nu a reușit mai multe pentru această unitate.

Chiar și după toate evenimentele, de care a avut parte în viața sa de militar, colonelul în rezervă nu s-a lăsat de armată și de uniformă militară. Actualmente este lector la catedra militară a Universității Tehnice din Moldova. Deși are și alte ocupații la civile, Viorel Coliban dedică o bună parte a timpului educației studenților, în cele mai bune tradiții militare, cultivîndu-le spiritul de patriotism pentru ca aceștia, în caz de necesitate, să-și poată desțoinic apăra țara.

Locotenent Dmitrii VOSIMERIC

Jurnalistul Vitalie CĂLUGĂREANU:

„Vreau să cred că vom avea o armată de care întreaga țară va fi mândră”!

“ *Armata Națională este un atribut al suveranității și așa trebuie să rămână. Dar trebuie să avem o armată de profesioniști cu care să ne mândrim, care să știe să facă față oricăror situații dificile ce pot apărea.*

- Cît de rațională este renunțarea la serviciul militar în termen, în favoarea unei armate profesioniste?

- Cred cu desăvîrșire că Republica Moldova are nevoie de o armată profesionistă. Lucrul în cauză l-a demonstrat experiența altor state, care au aplicat această schemă. S-a dovedit a fi una de succes și susțin că Republica Moldova, fiind un stat tânăr, are de învățat de la cei care au trecut deja prin reformele respective să preia lucrurile utile și necesare dezvoltării unei societăți. Prin urmare, trecerea la sistemul de armată prin contract este oportună Republicii Moldova.

- Ce factori ar grăbi acest proces?

- Pentru că sistemului de apărare i se alocă bani puțini din bugetul statului, consider că avem nevoie de o armată numeric mai restrînsă, dar profesionistă. Dacă

facem abstracție de finanțe, Republica Moldova duce lipsă de experiență. Am avut ocazia să văd cum se desfășoară aplicațiile militare în străinătate, cum se prezintă militarii moldoveni în astfel de misiuni. Nu se descurcă rău, dar experiența insuficientă își lasă amprenta.

În primul rând, Armata Națională are nevoie de sprijin logistic și lucrul acesta poate fi suplinit prin participare în cadrul programelor Parteneriatului pentru Pace, la care republica noastră este parte, și de asemenea, în cadrul programelor care nu contravin, să-i spun așa, dezi-deratului, pronunțat prin Constituție, de neutralitate permanentă a statului Republica Moldova. O atenție aparte trebuie să o acorde Armatei Naționale componenta legislativă. Parlamentarii noștri ar trebui să plece urechea la necesitățile acesteia.

- Care sînt aspectele ce formează impresia pozitivă despre Armata Națională în societate?

- Armata Națională și-a dovedit eficiența în momentele critice pentru societatea noastră. Mă refer aici la inundațiile din 2010 de la Cotel Morii, atunci cînd s-a revărsat Prutul și a inundat o bună parte din satele aflate în apropiere. Și-a dovedit eficiența și în depășirea consecințelor altor calamități naturale, care au avut loc, cîteva ani în urmă, la nord. Deci, e clar că Armata Națională este necesară societății.

Dar, dacă vă amintiți, în perioada guvernării comuniste, erau și voci care spuneau: „Eee, haideți să desființăm armata, ca să nu creăm panică la Moscova

ș.a.m.d.”. Nu. Armata Națională este un atribut al suveranității și așa trebuie să rămînă. Dar trebuie să avem o armată de profesioniști cu care să ne mîndrim, care să știe să facă față oricăror situații dificile ce pot apărea.

- Jurnalistul Vitalie Călugăreanu colaborează cu o instituție media internațională. Cît de des vi se propune sau veniți cu inițiativa de a aborda subiecte cu referință la armată, în materialele pe care le realizați?

- Abordînd destul de des, în materialele pe care le pregătesc pentru instituția mass-media din Germania, subiectul transnistrean, evident că nu poți să neglijezi tematica apărării. Se cunoaște că acest conflict mocnește deja de mai bine de două decenii. Vrei, nu vrei, componenta militară are rolul ei în acest context al soluționării conflictului transnistrean. Se discută foarte mult despre trupele de pacificare din Zona de Securitate, despre intenția și dorința Chișinăului de a schimba acest format de pacificare cu unul sub mandat internațional. Evident, sînt subiecte care prezintă interes atît la Berlin, cît și la Bruxelles ș.a.m.d. Prin urmare, acestea sînt consumate de cititorul european. Aceste materiale, totodată, sînt foarte accesate, dacă ne referim la vizualizarea online. Sînt accesate de instituțiile europene. Se vede clar că sînt citite în cancelariile europene și, astfel, se formează această opinie publică.

- Cum vedeți viitorul Armatei Naționale, în următorii 5-10 ani ?

- În viitorii 5 ani, văd o armată în transformare, cu multe probleme, dar și cu multe fapte bune. Peste 10 ani, însă, văd o Armată Națională bine pregătită, cu adevărați profesioniști, de care să fiu mîndru, care să-și îndeplinească misiunea cu plăcere și să nu fie aduși cu arcanul sau bolnavi, cum se vehiculează actualmente în societate. Vreau să cred că vom avea o armată de care întreaga Republica Moldova va fi mîndră. Vreau să cred că vom avea o Armată Națională ca parte a unei componente de apărare internațională și ne vom simți în siguranță aici, la noi acasă.

- Sînteți directorul unei instituții media din Republica Moldova. În ce măsură ați accepta să aveți o rubrică stabilă despre structurile de forță?

- Atîta timp cît cineva va reuși să mă convingă că o astfel de emisiune ar fi utilă publicului, voi saluta cu ambele mîini această inițiativă. Prin urmare, eu, care conduc o instituție de presă comercială, care trăiește din ceea ce produce, încerc să creez un produs mediatic pe care să-l pot vinde. Și atunci cînd tematica armatei va deveni un subiect pe care îl pot vinde, din punct de vedere mediatic, cu siguranță, voi accepta o astfel de rubrică.

- Vă mulțumim pentru interviu!

**Realizare
căpitan Denis ROTARU**

În familia colegului nostru, căpitan Denis Rotaru s-a născut încă un băiețel pe nume Georgel. Între-lepciune, multă fericire și o viață frumoasă îi dorim, pentru că cei mai minunați părinți deja îi are! Felicitări!

Armata Națională și-a dovedit eficiența în momentele critice pentru societatea noastră. Mă refer aici la inundațiile din 2010 de la Cotel Morii, atunci cînd s-a revărsat Prutul și a inundat o bună parte din satele aflate în apropiere. Și-a dovedit eficiența și în depășirea consecințelor altor calamități naturale, care au avut loc, cîteva ani în urmă, la nord. Deci, e clar că Armata Națională este necesară societății.

Hohenfels, Germania -

efort terestru și aerian

Militarii Armatei Naționale, detașați la exercițiul multinațional „Mission Readiness Exercise” (MRE) din Hohenfels, Germania, au executat salturi cu parașuta, împreună cu trupele aeropurtate ale Poloniei, Germaniei și SUA.

Efectivul moldovenesc a executat diferite misiuni practice, împreună cu militarii georgieni din Batalionul 23. Militarii noștri au mai participat la misiuni de patrulare, de escortare a persoanelor, de acordare a ajutorului medical, de evacuare a răniților și de pază a obiectivelor-cheie.

Potrivit superiorului contingentului moldovenesc, maiorul Igor Antoci, un grup de ofițeri și subofițeri ai Batalionului cu Destinație Specială „Fulger” au efectuat salturi de antrenament din categoria cu cord, de la înălțimea de 400 metri, folosind sistemul de parașutare T-11 de producție americană. Operațiunea de desantare a fost executată din elicoptere Chinook 47 din dotarea armatei americane, la baza militară Grafenwoehr.

„Mission Readiness Exercise”, desfășurat în perioada 25 ianuarie-26 februarie curent, este organizat de Corpul de Infanterie Marină al SUA în Europa și are ca scop evaluarea nivelului de pregătire a subunităților pentru rotația trupelor, în cadrul operațiunilor internaționale.

În total, la exercițiul MRE au participat 75 de militari din Batalionul cu Destinație Specială „Fulger” și Batalionul 22 de Menținere a Păcii.

Militarii mai aproape de apartamente

111 apartamente
sau peste 5200 metri patrati

Foto simbol

Lansarea acestui proiect ne va permite să asigurăm cu spațiu locativ 111 familii de militari și să inițiem, ulterior, programe de reparație a căminelor și edificiilor, unde astăzi locuiesc angajații Ministerului Apărării”.

*Vitalie MARINUȚA,
ministrul Apărării*

Ministerul Apărării a lansat proiectul-pilot de parteneriat public privat privind construcția spațiului locativ de serviciu pentru militarii Armatei Naționale. În calitate de obiect al parteneriatului, a fost selectat terenul din str. Vasile Lupu, 61/1, municipiul Chișinău, cu suprafața de 1,2434 ha, administrat de către Ministerul Apărării.

Ministrul Apărării, Vitalie Marinuța, a declarat că lansarea proiectului reprezintă efortul unei echipe de specialiști ai armatei, care, pe parcursul ultimilor doi ani, a studiat și analizat posibilitățile de asigurare a militarilor cu spațiu locativ. La final, în urma concursului, la care au participat patru operatori economici, câștigătoare a fost desemnată Societatea cu răspundere limitată „Alștconstruct”, care va oferi 111 apartamente pentru militari, cu o suprafață de circa 5200 metri pătrați.

„Lansarea acestui proiect ne va permite să asigurăm cu spațiu locativ 111 familii de militari și să inițiem, ulterior, programe de reparație a căminelor și edificiilor, unde astăzi locuiesc angajații Ministerului Apărării. Mai mult, planificăm în perspectivă și unele proiecte ipotecare de construcție a locuințelor pentru angajații Ministerului Apărării. În urma acestora, militarii noștri vor beneficia de apartamente la prețuri avantajoase”, a spus Vitalie Marinuța.

Ministrul Marinuța a specificat că Ministerul Apărării a creat deja o comisie specială, ce va monitoriza implementarea proiectului respectiv.

La rândul său, reprezentantul SRL „Alștconstruct” a menționat că proiectul, realizat împreună cu Ministerul Apărării, este unul de succes și a dat asigurări că apartamentele militarilor vor fi construite la standarde europene, în conformitate cu prevederile contractului.

Fondul de spațiu locativ va fi dat în exploatare și transmis Ministerului Apărării în termen de 18 luni de la primirea autorizației de construcție (sfârșitul anului 2015).

Conform tranzacțiilor efectuate pe piața imobiliară din Republica Moldova, valoarea financiară a fondului de spațiu locativ, ce urmează a fi transmis Ministerului Apărării de către partenerul privat, constituie peste trei milioane de euro, pe când valoarea terenului care a fost pus la dispoziția companiei de construcție de către minister constituie circa 1,68 milioane de euro.

Articolul 47 (alin.1) din Constituția Republicii Moldova prevede:

„Statul este obligat să ia măsuri pentru ca orice om să aibă un nivel de trai decent, care să-i asigure sănătatea și bunăstarea, lui și familiei lui, cuprinzând hrana, îmbrăcăminte, locuința, îngrijirea medicală, precum și serviciile sociale necesare.” Ceea ce este prevăzut și de art.25 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, iar potrivit art.4 (alin.1) din Legea Supremă: „Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile omului se interpretează și se aplică în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care Republica Moldova este parte.”

Militarii sînt limitați în drepturi de a deține suplimentar alte funcții retribuite, unica sursă de existență a lor fiind doar salariul. Iar din sursele de salarizare este evident că nu-și vor putea realiza dreptul constituțional la un trai decent, ceea ce presupune și asigurarea cu spațiu locativ. Reieșind din specificul serviciului militar, apărătorii Patriei sînt puși pe poziție de inegalitate, deoarece nu beneficiază în egală măsură de drepturile constituționale.

Este una dintre cele circa trei sute de persoane din țară cu numele de familie Cirimpei. Un nume de origine tătărească, ce înseamnă conducător, gubernator. Deci are această calitate în sânge și se află în slujba Armatei Naționale de șaisprezece ani. Nu vinează grade militare, adică scopul de bază nu este să ajungă general, ci să lase urme, o muncă executată cu demnitate. Vorbim despre maiorul Sergiu CIRIMPEI, Comandantul Batalionului cu Destinație Specială „Fulger”.

În 1995, am început studiile împreună, la Colegiul Militar. Este o persoană exigentă. E un bun lider, care se conduce de principiul „fă ca mine”. Activitățile le planifică astfel, încât să fie îndeplinite cu succes. Mai există și niște chestii de bun-simț, care, cred, sînt indispensabile unui comandant”.

Maiorul Igor ANTOCI, locțiitor comandant BDS

Ascensiune militară prin „cădere liberă”

- De unde vine pasiunea pentru armată?

- Mi-am dorit să mă fac militar încă cînd eram copil. Iar la vîrsta de cincisprezece ani, am fost admis la studii în Colegiul Militar „Alexandru cel Bun”.

- Ce v-a motivat să pășiți pragul acestei instituții?

- Că oricare adolescent, am fost motivat de filmele de acțiune, de povestirile buneilor. Spre exemplu, bunicul meu a fost parașutist în al Doilea Război Mondial. Mi-a vorbit despre foarte multe lucruri, dar nu a insistat niciodată să-i urmez calea. S-a bucurat nespun de mult, cînd am devenit militar, iar bucuria i se dublase cînd am fost brevetat ca parașutist.

- Și primul salt cum a fost?

- Îmi amintesc și acum cînd m-am apropiat de ușă și cum am părăsit aeronava. Nu am închis ochii și aceasta pentru mine a fost un succes, dacă pot să spun astfel. Primul salt cu parașuta l-am efectuat la înălțimea de patru sute de metri.

- Cel mai sus pînă unde ați ajuns?

- În Statele Unite, Arizona, de la 4200 metri în cădere liberă. Un salt foarte bun, din punct de vedere militar, cu echipament performant, instalație de oxigen și armament.

Experiența maiorului Cirimpei înseamnă cam 125 de salturi cu parașuta, dintre care circa 70 în cădere liberă. Și, de fiecare dată, ducând pînă la 30-40 de kilograme în spate, merge cu emoții și mîndrie la salturile cu parașuta.

E adevărat că, pentru un an de zile, s-a despărțit de această pasiune profesională, schimbînd-o pe misiunea de observator militar în Coasta de Fildeș, care nu i s-a părut dificilă, poate pe motiv că activitățile din Batalionul cu Destinație Specială sînt mult mai complexe și riscante. În schimb, experiența acumulată acolo este realmente utilă.

La încheierea misiunii, a revenit la ceea ce știa să facă cel mai bine. Mai mult decît atît, i se încredințează, la scurt timp, un batalion în care totul este ca fulgerul, unitatea în care activează de la începutul carierei sale de ofițer. Și astăzi, Batalionul cu Destinație Specială este mult mai eficient, pentru că echipa e formată doar din militari prin contract.

„Diferența este mare, pornind de la atitudinea efectivului față de obligațiile funcționale. Atunci cînd lucrezi cu militarul în termen, ajungi la un nivel stabilit, după care iar trebuie să o iei de la început, pe cînd cu militarii prin contract mereu avansezi. Dacă nu este posibil să trecem la militarii prin contract, important e să motivezi militarii în termen, pentru că sînt la o vîrstă energetică, creativă și își doresc să facă doar ceea ce le place. Totuși, cînd li se explică corect că urmează a fi executată o activitate mai puțin interesantă, dar că este necesară, eu cred că, în mare parte, aceștia înțeleg sarcinile”, mărturisește maiorul Cirimpei.

În calitatea sa de comandant de unitate, Sergiu Cirimpei se prezintă ca model nu numai pe segment militar, ci și ca personalitate. Viața cotidiană a maiorului contează nu mai puțin decît cea profesională, pentru că cea dintîi o marchează pe cea de-a doua, susține acesta. Foarte mult și-ar dori ca spațiul locativ să nu mai fie o problemă pentru militari: „La noi în unitate, 95% dintre militari închiriază locuințe, fapt care influențează, totuși, executarea serviciului. În general, componenta socială este o problemă asupra căreia, după părerea mea, trebuie să se lucreze. Salariul, aș spune că, este unul decent, dacă facem abstracție de celelalte neajunsuri. Eu și familia mea împărțim aceeași casă cu părinții”.

- *Ce înseamnă cădere liberă?*

- La propriu-zis, cum cade un corp liber, datorită gravitației, care trebuie să fie foarte bine controlată. Parașutistul trebuie să fie în stare să verifice permanent altitudinea, să facă mișcări în aer, schimbîndu-și poziția corpului, pentru a evita coliziunea cu alți parașutiști sau, din contra, pentru a se apropia de camarazi. Categoria „căderii libere” prevede și salturi mai avansate, care necesită pregătiri mult mai riguroase și o experiență mai mare.

- *Cît de militar sînteți în familie?*

- Fără să realizezi, te manifesti ca un militar și în familie, dar în sensul bun al cuvîntului. Mă refer la ceea ce ține de organizare, planificare.

- *Unde și în ce circumstanțe v-ați cunoscut soția?*

- Am cunoscut-o întîmplător. Multe dintre succesele mele i le datorez ei, pentru că, într-adevăr, mă susține și mă înțelege, atunci cînd lipsesc sau cînd trebuie să muncesc noaptea acasă.

Cu Sergiu ne cunoaștem de 10 ani. Am văzut în el o personalitate foarte puternică, responsabilă și exigentă, cînd o cere situația, dar și corectă, în același timp. Ca soț și ca tată, este foarte atent și grijuliu. Dispune de toate calitățile, ca să pot afirma că e un bărbat extraordinar, recunoaște Mariana, soția maiorului Cirimpei.

Academia Militară din Grecia, Air Board School din SUA, la absolvirea căreia a fost brevetat ca parașutist, Military Free For School, unde a înșușit arta căderii libere, un an observator militar în Africa, comandant de unitate cu verticalitate – toate acestea completează viața profesională a domnului maior. Proiectul cel mai nou și de suflet, în care își pune mari speranțe, este nașterea fiului. Modelul de viață al maiorului Sergiu Cirimpei este unul demn de urmat, inclusiv capacitatea dînsului de autoapreciere a realizărilor.

Realizare Liuba VICOL

Sînt mulțumit de funcția la care am ajuns, de școlile la care am avut ocazia să studiez, de exercițiile și persoanele pe care, evident, le-am cunoscut, pe parcurs. Trebuie să vezi serviciul ca pe un mod de viață și doar atunci vei avea succes”.

O zi în culoare kaki

„GREA E VIAȚA DE SOLDAT!”. Această afirmație deseori o poți auzi de la oricine..., mai aproape sau departe de ostași. De fapt, cei care cred astfel, au dreptate, însă doar parțial. Viața ostașului nu e atât grea, cât complexă, determinată de un regim cazon și un plan de acțiuni bine stabilit, obligatorii, fără excepții, pentru toată marea familie militară, care se numește Armata Națională.

O bună parte a recruților, care urmează să se încorporeze în rândurile armatei, își închipuie că la militarie vor avea parte de un regim zilnic dur și greu de respectat. Însă, în scurt timp după ce ajung în cazarmă, atât de mult se adaptează la acest regim, încât iau și la civilie multe din deprinderile utile, pe care le respectă cu strictețe, pe parcursul vieții.

Practic, în toate unitățile militare ale Armatei Naționale, acțiunea începe zilnic la ora 06:00, odată cu deșteptarea efectivului. După aceasta, urmează procedurile de înviorare, toaleta de dimineață și dejunul. Apoi, după o mică pauză, se aduce la cunoștința efectivului ordinele și planul de activități pentru ziua respectivă. O parte din militari intră în serviciu pe cazarmă, cantină ș.a., iar ceilalți ostași încep programul de studiu.

Plutonierul Andrei Cojocaru, locșitor comandant de pluton cercetare al Batalionului 22 de Menținere a Păcii, instruieste zilnic ostașii din unitatea sa și susține că procesul didactic din armată este asemănător celui din școală. „Militarii în termen au maxim cinci ședințe pe zi. Fiecare ședință durează câte 50 de minute, iar pauzele între ele sînt de 10 minute. Instructorii, care pregătesc efectivul, sînt profesioniști calificați, care au absolvit diferite cursuri atît în Republica Moldova, cît și în alte țări. Fiecare subunitate dispune de o bază materială permanent modernizată și de material didactic care include ultimele inovații în domeniul artei militare. Procesul de instruire a militarilor în termen este asemănător cu cel al elevilor din instituțiile civile de învățămînt, doar că soldații au parte de mai multe ședințe practice, care sînt organizate în diferite locuri de instruire, în funcție de tema ședinței”, susține plutonierul Andrei Cojocaru.

Pe lîngă obiecte de studiu, cum ar fi instrucția focului, pregătirea tactică, instrucția de front și pregătirea fizică, întîlnite în toate unitățile militare, fiecare unitate are și discipline specifice. Spre exemplu, cei din Batalionul 22 mai studiază tactica forțelor de menținere a păcii și obiecte de studiu, specifice fiecărei subunități în parte (infanterie, antitanc etc.). Datorită specificului misiunilor sale, efectivul batalionului de pacificatori deseori se pregătește în afara unității: în păduri, pe terenuri accidentate, la centre de instruire. Dacă, de obicei, ostașii învață arta militară aproximativ

cinci ore pe zi, atunci, în cazul aflării la centrul de instruire, acest proces poate dura zilnic chiar 8-10 ore. În asemenea situații, uneori sînt organizate și ședințe pe timp de noapte.

În Armata Națională sînt unități și subunități, care petrec mai puțin timp în poligoane, însă misiunile lor nu sînt mai puțin importante decît cele ale pacificatorilor. Un exemplu perfect, în acest sens, este Compania Garda de Onoare a Batalionului de Gardă. Militarii din această subunitate ne reprezintă nu doar armata, dar și țara la cel mai înalt nivel. Ei participă la ceremoniile de întîlnire a delegațiilor oficiale din alte state, de acreditare a ambasadurilor, ceremonii funerare etc.

După cum susține locotenentul Victor Șipilov, comandant de pluton Garda de Onoare, aproximativ 80 la sută din timpul de instruire, militarii din această subunitate îl dedică pregătirii speciale, iar restul timpului – pregătirii de luptă. Pregătirea specială cuprinde instrucția de front și exercițiile demonstrative cu arma. Ca să-și șlefuiască măiestria de mînuire a armei și să-și antreneze la maxim pasul de defilare, Garda de Onoare a Armatei Naționale petrece pe platoul unității pînă la cinci ore pe zi! Cu toții ne aducem aminte de show-ul militar de la „MallDova”, în ajunul Zilei Armatei Naționale, și de evoluția excelentă a băieților din Garda de Onoare. Însă puțini cunosc că, pentru a demonstra publicului acel spectacol, „garda” s-a pregătit mai bine de o lună!

Sergentul inferior Dinu Popov din Compania Garda de Onoare, care a îndeplinit serviciul în termen în această unitate și a trecut, cu cîteva zile în urmă, la serviciu prin contract, susține că îi place meseria și că antrenamentele nu sînt obositoare pentru el. „Pe parcursul unui an de serviciu în termen, am participat la circa 50 de ceremonii. Înainte de fiecare ceremonie, se face o pregătire aparte: organizăm un antrenament minuțios, pregătim ținuta... Pregătirea uniformei pentru o ceremonie durează pînă la 30 de minute. Toate aceste lucruri par foarte obositoare, însă, dacă îți iubești și îți cunoști bine meseria, treci cu ușurință de dificultăți”, este încrezut Dinu Popov.

Deși instruirea ostașilor diferă de la o unitate la alta, la general, regimul cazon al militarilor în termen este aproape identic în toate unitățile militare. Toți militarii în termen ai Armatei Naționale iau dejunul, prînzul și cina la ora stabilită în regulament, toți urmăresc același program informativ „Mesager” de la 21:00 și pleacă la culcare la aceeași oră – 22:00. Odată cu comanda „Stingerea!”, se încheie ziua ostașului, ca dimineața, la ora 06:00, să înceapă o altă zi cu provocări noi și cunoștințe utile.

**Locotenent
Dmitrii VOSIMERIC**

În cutia cu vise a maiorului Ghenadie Gulei stau ascunse multe dorințe, unele pentru el, altele pentru cei dragi lui.

Nu i-a fost dat să intre în familia aviației și nu a manevrat avioane cu viteză de peste 2000 km pe oră, dar, peste ani de muncă asiduă, se numără printre cei mai buni rachetiști ai Armatei Naționale.

El a ales armata sau armata l-a ales pe el ?!

Zîmbește și se bucură de tot ce îi oferă fiecare zi trăită, pentru că, spune el: „Viața este ceea ce se întâmplă, în timp ce ești ocupat cu alte lucruri”.

Departe de forfota obișnuită a unui oraș, într-un loc neexplorat de mine, unde verile adie a miros fin de cireșe și în care stelele par parcă mai multe pe cerul nopții, l-am găsit pe el, un „mozaic” compus din alegerile și faptele sale, devenind, în timp, sculptorul propriei personalități. Vorbesc despre maiorul Ghenadie Gulei, comandant Baterie radiotehnică, Divizionul nr. 1 din Băcioi. De baștină este din orașul Mărculești, casa părintească aflându-se în imediata apropiere a bazei militare de aviație Mărculești.

Copilăria lui nu a fost una cu prea multe dulciuri. De când se ține minte, se mîndrește cu faptul că a prins zborurile avioanelor supersonice de superioritate aeriană MiG-29, unul dintre cele mai avansate tipuri de aparate de zbor. Inspirat de acestea, marele lui vis era să se facă pilot de MiG-uri. Cu ideea aceasta a crescut pînă la absolvirea liceului teoretic „Vasile Alecsandri” din același oraș.

Pe atunci, Ministerul Apărării trimitea tineri la studii de pregătire a piloților doar pentru elicoptere. Și întrucît acestea din urmă nu prezentau interes pentru el, hotărâște să studieze la rachete anti-aeriene în aceeași instituție unde erau instruiți piloții de elicoptere, în Academia Forțelor Aeriene „Henri Coandă” din Brașov, oraș cu o bogată tradiție în domeniul construcției de aeronave.

După patru ani de studii, revine în țară și este numit la funcția de locțiitor comandant Baterie radiotehnică, Divizionul nr. 3 din Trușeni. La scurt timp după lichidarea unității militare din Trușeni, este transferat în Divizionul nr. 5, azi – Divizionul nr. 1 din Băcioi.

Descendent dintr-o familie unde bunele maniere, promptitudinea, corectitudinea, simțul datoriei și al responsabili-

tății, condimentate cu dragostea pentru valorile naționale, au stat dintotdeauna în capul mesei, ofițerul Gulei a fost educat de mic în spiritul acestor valori definitorii în viața unui om.

Reprezintă tînăra generație de ofițeri, care au obligația să schimbe în instituția militară ceea ce alții nu au reușit. Fiind comandant și avînd în subordinea sa ostași, a reușit să mențină în subunitate un climat moral-psihologic adecvat. Și asta pentru că a știut să-și croiască drum spre inima ostașilor, să-i facă să înțeleagă că au de la cine cere ajutor și sfat și au în persoana lui un camarad.

3 Gb de impresii

A ales și a cules. Această spusă îi vine ca o mînușă, dacă privim evoluția împlinirilor, pe parcursul vieții sale profesionale. Meseria, pe care a bifat-o, acum paisprezece ani, din tot spectrul de specialități, i-a oferit șansa să descopere alte lumi, alte idei și principii de viață.

Gulei a trăit visul american, timp de zece luni, în Texas, acest lucru devenind posibil după ce acumulase punctajul necesar la limba engleză și, în rezultat, a fost delegat la Captains Career Course. Instructori americani, australieni, dar și canadieni, i-au predat, pe toată perioada cursului. Între timp, a vizitat cele mai reprezentative locații din Washington. Alții nu au văzut-o decît în filme, dar el se consideră un om norocos, deoarece a pășit pragul agenției responsabile de cercetarea aerospațială civilă și militară

Nu i-a fost dat să intre în familia aviației și nu a manevrat avioane cu viteză de peste 2000 km pe oră, dar, peste ani de muncă asiduă, se numără printre cei mai buni rachetiști ai Armatei Naționale.

– NASA. După experiența trăită peste ocean, s-a convins că SUA, într-adevăr, reprezintă țara tuturor posibilităților. Acasă îl așteptau soția și băiatul de numai jumătate de an...

La vest a fost, sosise momentul să și descopere estul. Mai în glumă, mai în serios, în 2013, din pasiune pentru muncă și ambiții de reușită, se ivește o nouă posibilitate să plece peste hotare la studii, de data aceasta, în China, la un curs de comandant batalion apărare antiaeriană. „Pentru cât timp?” a fost marea lui preocupare. Se născuse cel de-al doilea băiat și nu-și dorea să piardă, din nou, căzăturile în urma primilor pași și irepetabilele momente când va începe să gîngurească primele silabe. Urma să plece pentru trei luni, un termen nu atât de mare. A acceptat, fiind primul din Republica Moldova care participă la un asemenea curs.

China, o superputere a secolului XXI, țară cu o infrastructură atât de dezvoltată, l-a uimit cu autostrăzile suspendate, cu blocurile înalte pînă la cer și grădinile imense. Cunosbind despre China că este o țară cu regim comunist la putere, aștepta, nu știe de ce, să întâlnească acolo vorbitori de limbă rusă, zîmbește maiorul Gulei. Nu i-a fost dat să se ciocnească cu priviri curioase din partea localnicilor, fiindcă nu se evidenția mai cu nimic în mulțime. Mama natură l-a înzestrat cu ochi mici, cu ceva chelie și ten tipic chinezilor. A avut ocazia să circule cu TGV-ul, trenul-săgeată ce atinge viteza de 300 km/h. Dacă reușea să vadă vreun pylon, în timpul călătoriei, era bine.

Ajuns la destinație, în orașul Zhengzhou, situat la 800 km la sud de Beijing, militarul Gulei, ca, de altfel, și ceilalți optsprezece internaționali veniți din diferite colțuri ale lumii, au îmbrăcat uniforma militară chinezească, fără epoletă, fără nimic. Astfel, se respecta principiul egalității, toți erau studenți, indiferent de gradul pe care îl deținea fiecare în țara de origine.

La cursuri au însușit noțiunea de sistem, cum se aplică principiul acesta în armată, dar și în viața civilă. Și cum protagonistul nostru este tehnician de meserie, îi era mult mai simplu să

își exprime ideile prin grafică, desene, scheme etc. Acesta a comparat sistemul cu un motor. După părerea lui, precum motorul reprezintă un ansamblu organic, unde elementele acestuia depind unul de altul, astfel se întâmplă și în armată. Soldat, subofițer sau ofițer, fiecare din ei îndeplinesc funcții diferite, dar toți muncesc, luptă pentru același scop. Aceasta și este ideea sistemului. Forma în care a prezentat ofițerul nostru sistemul i-a impresionat pe instructori și pe colegi, expunerea dumnealui fiind imortalizată pe telefoane mobile și pe aparatele de fotografiat.

Generalul chinez Sun Tzu, în cartea scrisă de el, despre strategii și tehnici militare, „Arta războiului”, spunea: „Ca să câștigi un război, trebuie să cunoști și ce poate adversarul”. În cazul militarilor veniți în China din unsprezece țări ale lumii, toți specialiști în apărare antiaeriană, maiorul Gulei fiind singurul care reprezenta Republica Moldova, inamicul numărul unu îl prezenta aviația. Prin urmare, studenții internaționali, cu excepția tacticii de apărare antiaeriană, au fost nevoiți să studieze și tactica de aviație. Protagonistul nostru a mai avut ocazia să studieze aviația, în cadrul unui curs de stat major la Școala de aplicație „Aurel Vlaicu” din România. Și aici, din nou, ca să transmită mesajul și acesta din urmă să fie perceput, îi era mai simplu să prezinte gîndurile în imagini. A învățat să practice acest șiretlic încă pe timpurile când era student în Academie,

fiindcă, după cum afirmă dumnealui: „De prea multă vorbă, lumea prinde a se plictisi”. În ultima săptămînă de aflare în China, a vizitat Palatul Imperial Chinezesc, cunoscut și sub numele de „Orașul Interzis”, a urcat scările Marelui Zid Chinezesc și a descoperit frumusețea Templului Shaolin.

Revenit în țară, cu circa 3 Gb de impresii, își continuă activitatea în unitate, dar deja sub o altă practică, una îmbunătățită, dincolo de hotarele țării. Ceea ce face, zi de zi, uneori îndeplinind și anumite sarcini care necesită efort și nu se regăsesc în fișa de post, stîrnește curiozitatea soldaților. Ostașul Valentin Buicle se mîndrește cu un asemenea comandant. Nu poate anticipa ce îi rezervă viața în viitor, dar legătura strînsă între el și ofițerul Gulei îl determină să vrea să păstreze relațiile bune și după terminarea serviciului militar în termen.

În cutia cu vise a maiorului Ghenadie Gulei stau ascunse multe dorințe, unele pentru el, altele pentru cei dragi lui.

Nu i-a fost dat să intre în familia aviației și nu a manevrat avioane cu viteză de peste 2000 km pe oră, dar, peste ani de muncă asiduă, se numără printre cei mai buni rachetiști ai Armatei Naționale.

Acum mă întreb: el a ales armata sau armata l-a ales pe el?!

**Locotenent major
Natalia ANDRONACHI**

Interpretul de muzică populară Nicolae CIUBOTARU:

„Am fost luat de la țambal și urcat pe tanc”

Tot ce am făcut, în timpul armatei, mi-a fost de mare folos. Plus la asta, m-am ales și cu o nouă specialitate.

- Cînd și în ce împrejurări a aflat Nicolae Ciubotaru că trebuia să meargă la armată? Vă mai amintii?

- Cum să nu țin minte?! Așa ceva nu se uită. Eram student la Școala de Iluminare Culturală „Elena Sirbu” din Soroca, cînd am fost chemat la comisariatul militar. Mi s-a spus că venise timpul să fiu înrolat în rîndurile armatei sovietice. A fost pe neașteptate pentru mine. M-am văzut silit să îmi întrerup studiile. Era anul 1977, luna mai. Părinții mi-au organizat petrecerea la armată și am plecat să-mi îndeplinesc datoria față de Patrie.

- Cum ați reacționat, dacă tot spuneți că ați fost nevoit să renunțați la studii?

- Pentru mine a fost ca o lovitură. Începusem să studiez și un instrument muzical - țambalul, care îmi era foarte drag. Am fost luat din rîndurile colegilor mei. Am fost stresant, dar nu puteai să faci nimic. Era ordin care trebuia îndeplinit.

- Cum a fost petrecerea?

- Petrecerea a fost ca o nuntă, foarte veselă și frumoasă, cu fetele și băieții din sat, colegii și multe rude.

- Și unde a plecat recrutul Nicolae Ciubotaru?

- Am ajuns în Jitomir, nu departe de Republica Moldova. Tatăl meu, Dumnezeu să-l ierte, participase în cel de-al Doilea Război Mondial. Și, pentru aceasta, nu am fost dus departe de țară. Datorită lui am ajuns la școala de tanchiști. Astfel, am fost luat de la țambal și urcat pe tanc. Pentru mine era ceva nou, ceva care trebuia să învăț, ceva care, cu timpul, a început să îmi placă.

Este foarte interesant să conduci o cantitate atît de mare de metal! A trebuit să fac școală jumătate de an care fost cu succes. Se spune că cei care au auz muzical - conduc bine. Eu am început să înregistrez primele succese în două-trei luni. La jumătate de an, am fost repartizat în Ucraina de vest, la hotar cu Polonia, într-o pădure frumoasă din Iavorov, Lvov. Pentru exerciții mergeam în poligon, la 80 de kilometri de oraș. Îmi plăceau blindatele care, în drum spre poligon, formau o coloană mare, de toată frumusețea.

- Ce amintiri vă leagă de armată?

- Era o disciplină exemplară. Mi-a fost greu să mă adaptez regimului de armată, deșteptărilor matinale și ieșirilor în poligon. Trebuia să stăm pe post de santinelă și multe altele. Primele două luni au fost cele mai complicate. Treptat, m-am adaptat și m-am obișnuit cu serviciul militar în armata sovietică. A fost o școală foarte

bună de viață. Am făcut mult sport acolo. Tot ce am făcut, în timpul armatei, mi-a fost de mare folos. Plus la asta, m-am ales și cu o nouă specialitate.

- Ați avut posibilitate să cântați în armată?

- Daaaa...! Se formase un ansamblu de muzică ostășească. Dar, pînă la aceașta, s-a desfășurat un concurs, la care eu am luat primul loc pe toată regiunea, deși nu mă așteptasem să o fac. Dar mă mîndream și primeam laude de peste tot, nu mai vorbesc de comandanți și camarazi. Probabil, datorită acestui fapt, eram scutit de munci grele.

Am început să cînt din școală. În armată, îndrăgisem un alt gen de muzică, muzica ușoară, ostășească. Tot acolo, mai interpretam „Ioane, Ioane”, cîntec arhicunoscut, pe care îl lansase Sofia Rotaru. După aceasta au urmat invitațiile la Casa Armatei din Jitomir. Dar nu am putut să accept, pentru că trebuia să termin cu milităria.

- Ce lecții de viață ați însușit în armată?

- În armată ai multe de învățat. Întîi de toate, disciplina și curățenia, dar îți cultivi și un șir de calități morale.

- Aveți în repertoriul dumneavoastră cîntece de cătanie?

- Cînd am început activitatea la Chișinău, în orchestra „Lăutarii”, am lansat un cîntec intitulat „De ce oare, fetelor?”. „Cînd mă petrecea-n armată, Mîndra se jura c-așteaptă/ Dar cînd m-am întors la vatră,/ Am găsit-o măritată”. E un cîntec îndrăgit de amatorii muzicii populare, semnat de Gheorghe Banariuc, pe versurile lui Nicolae Gheorghe Rusu. Am în repertoriu și alte piese, „De la Chișinău la vale,/ Merg doi căpitani călare....”, mai am și un cîntec patriotic, „Bucovină, plai cu flori”. Deci pot să spun că am abordat în creația mea și acest gen de cîntec.

- Maestre, recent, ați împlinit 55 de ani. Vă felicităm, pe această cale. Știm că ați avut și un concert la Palatul Național „Nicolae Sulac”. Organizarea evenimentului a corespuns așteptărilor dumneavoastră?

- A fost un spectacol foarte frumos, cu mici probleme organizatorice, dar mulțumesc Domnului și colegilor care m-au susținut. Un „mulțumesc” deosebit adresez și orchestrei „Lăutarii”, maestrului Nicolae Botgros și colegilor mei de scenă.

- Aveți un mesaj pentru tinerii care au atins vîrsta la care se merge la armată?

- Le-aș sugera să nu aibă ezitări în privința îndeplinirii serviciului militar și să meargă la armată. Sînt convins că le va fi de mare folos. Avem specialiști buni în armată care îi vor îndruma în multe domenii.

Căpitan Denis ROTARU

**În armată ai multe de învățat.
Întîi de toate, disciplina și curățenia,
dar îți cultivi și un șir de calități morale.**

Afganistanul

Уважаемая редакция газеты Oastea Moldovei!

Впреддверии годовщины вывода советских войск из Афганистана, я бы хотел рассказать о двух удивительных парнях из Молдовы - Сергее Григорьевиче Згловоче и Григории Вавиловиче Лаврентьеве, с которыми, благодаря судьбе, мне пришлось делить тяготы и лишения военной службы в ограниченном контингенте советских войск, а именно, в прославленной Выборгской Ордена Суворова, Ордена Александра Невского, Ордена Ленина, 66-й Джелалабадской бригаде, в 3-м горнострелковом батальоне, где я служил в горнострелковой роте.

После карантина в г. Иолотани, Туркменской ССР, для дальнейшего прохождения службы я был направлен в ДРА (Демократическую Республику Афганистан), где Советские войска оказывали интернациональную помощь афганскому народу по защите юного государства от посягательства внешних и внутренних врагов. Я сам попросился служить в одну из самых горячих точек - город Джелалабад. Эту территорию курировала 66-я отдельная горнострелковая бригада 40-й армии ОКСВА (Ограниченный Контингент Советских Войск в Афганистане). Горячей эта местность была как в прямом, так и в переносном смысле: жара порой доходила до 65 градусов в тени, а близость к границе Пакистана, давала возможность бандформированиям проводить активные боевые действия.

1985-1986 г.г. были для 66-й бригады одними из самых тяжелых. Нарастала активность боевых действий моджахедов. Наркомафия расширяла посевы опийного мака и увеличивала количество караванов с наркотиками и всем необходимым для ведения боевых действий против наших войск. Непрерывным потоком со стороны Пакистана шли караваны с оружием и боеприпасами для душманских банд. Участились нападения на блокпосты советских войск, колонны с продовольствием и боеприпасами. Отдельные

подразделения бригады проводили активные боевые действия, дабы сдерживать происки врага.

Вот в это беспокойное время меня и свела армейская жизнь с Григорием Лаврентьевым из города Единцы и Сергеем Згловоч, уроженцем города Ниспорень. Мне предстояло принять командование взводом, где механиком-водителем служил Григорий Лаврентьев. А Сергей Згловоч прибыл в горнострелковый батальон раньше меня и уже имел опыт ведения боевых действий. Мне, как другу и боевому товарищу, было интересно слушать его про все премудрости военно-боевой жизни. Я вникал во все тонкости боевых действий. Мне надо было в короткий срок принять взвод, научиться самому и научить молодых бойцов, морально не готовых к службе в горячей точке. Каждый, кого я смогу научить, сохранит свою жизнь и, соответственно, сможет помочь товарищу во время боя.

Сергей Григорьевич учил меня всему, что знал сам, объяснял, чтобы я понял и мог сберечь жизнь своим бойцам во время боевых выходов. Механик-водитель Григорий Лаврентьев, который служил под моим командованием, оказался классным спецом, и порой вытаскивал нас из таких передраг, из которых казалось, уже нет спасения. Наш взвод стал сплоченным боевым коллективом, мне всех удалось научить стрелять и водить технику, чему я был очень рад. За пару недель Згловоч превратил меня из необстрелянного молодого замкомвзвода в опытного командира. Так как у меня во взводе не было офицера, мне самому приходилось водить бойцов на задания. Поэтому любая подсказка, как и практическая помощь, мне была необ-

ходима. Все это я получал от Згловоча, который научил меня всему, что потом не раз спасало мою жизнь и жизнь других ребят.

Скажу сразу, что с навыками ведения боевых действий и умению принимать порой неординарные решения,

Сергей Григорьевич справлялся на отлично. Я был рад тому, что попал в прекрасный коллектив, где уважение, боевое братство и взаимовыручка были на высоте. Згловоч показал себя очень грамотным, тактичным, корректным учителем, владеющим всеми видами стрелкового и холодного оружия. Он обладал острым умом, отличной боевой выучкой и всеми теми свойствами, которые были необходимы для жизни в боевых условиях. Хочу остановиться на одном из эпизодов, когда командование батальона поручило нашему взводу выполнить боевую задачу по перехвату караванов с оружием и наркотиками. Командир батальона поставил нам задачу, (это потом, по прошествии многих лет, я понял, что это было высокое доверие комбата к нашему взводу) по соседнему ущелью, незамеченными шагая очень медленно, ступая в следы друг друга, чтобы не подорваться, выполнить марш-бросок и в намеченное время выйти к рубежу. Мы прошли несколько десятков километров, вышли из кишлага, и подымаясь, на стыке двух ущелий, наткнулись на хорошо укрепленный душманский дзот, который охранял входы и выходы из ущелья, и который не был обнаружен ни авиацией, ни наземной разведкой.

Григорий Лаврентьев

Сергей Згловоч

anilor de război

Душманы нас ждали. Завязался жестокий бой в котором мы смогли уничтожить врага. В том бою мы не потеряли ни одного бойца. В этом есть прямая заслуга Сергея Зглавоча. Благодаря его выучке и слаженным действиям вверенного мне взвода мы смогли выбраться без потерь из такого сложного боевого задания.

Прошли месяцы службы, и нам надо было увольняться. Я был горд тем, что меня судьба свела в армейских буднях с такими храбрыми и достойными людьми. Подошел май 1986 года. Сергей Зглавоч был демобилизован. Я долго не мог забыть товарища, который за 1 год и 8 месяцев стал мне как родной брат.

Так получилось, что после войны мы потеряли друг друга на долгих 27 лет. И только благодаря интернету я случайно смог разыскать друга.

Когда мы впервые обменялись несколькими словами, я плакал от радости, что снова нашел своего боевого товарища, и что он жив и здоров, и что все это время, как и я, не прекращал меня искать.

В прошлом году, в мае, я был на встрече ветеранов 66-й бригады в Одессе, где встретил Сергея Зглавоча и других парней из батальона. Встреча была очень теплой и мы не заметили, как прошли несколько дней нашего общения.

Сергей Григорьевич Зглавоч и Григорий Вавилович Лаврентьев - это истинные герои своего времени, настоящие товарищи. Сергей Зглавоч служил в Национальной Армии Молдовы, в миротворческих подразделениях, и вышел в отставку в звании подполковника. Это человек высоких моральных принципов и патриот своей страны. Жители Республики Молдовы должны знать своих героев и гордиться ими. Пусть долгим и счастливым будет их жизненный путь.

Слава родителям, которые воспитали таких сыновей.

Я горжусь тем, что мне выпала честь служить с такими людьми в одной прославленной бригаде. Такая дружба и боевое братство, на мой взгляд, укрепляют межнациональные и межгосударственные отношения, какие нам сейчас так необходимы для воспитания молодежи и укрепления дружбы!

Суважением, Мамчуев Исса -Али Муссаевич, подполковник в отставке, заместитель председателя правления инвалидов войны в Афганистане, Карачаево-Черкесской Республики

Colonelul Vitalie CUȚEI,
comandantul Centrului Militar Teritorial Edineț

Despre Afganistan, carieră militară și emoții post-război...

- Am ajuns în Afganistan în decembrie 1987, unde am îndeplinit serviciul militar, pînă în luna august 1988. Nemijlocit, am participat la retragerea trupelor din acea regiune.

- Ce sentimentele vă încercau?

- Pe atunci, noi, militari în termen, nu am făcut benevol această alegere, nu ne-am dus în rîndurile armatei ca să promovăm războiul. Era necesar doar să ne îndeplinim datoria de ostași. Acum sînt fericit că am revenit acasă sănătos, dar bucuria cea mare a fost a celor care ne așteptau la vatră.

- La întoarcere acasă, ați decis să urmați cariera militară?

- După demobilizarea din armata sovietică, am venit la comisariatul militar pentru a fi luat la evidența militară. Atunci mi s-a propus să rămîn pe contract, în calitate de plutonier. Respectiv, primii șase ani, am fost plutonier, după care am avansat la grad de ofițer, ajungînd colonel, într-un final.

- Ce v-a motivat?

- Pentru mine armata este totul. Dar cel mai mult m-au încurajat buneii mei, ambii fiind participanți în cel de-al Doilea Război Mondial. Și socrul a fost militar. Cred că ereditar mi s-a transmis această pasiune pentru tot ce ține de armată. Astăzi educ un fiu și voi fi mîndru, dacă va alege să urmeze calea părinților și a bunelor.

- Aveți un mesaj pentru camarazii și veteranii de război, un cuvînt de încurajare pentru ei?

- Mă închin adînc în fața părinților care și-au pierdut feciorii... Le mulțumesc văduvelor care păstrează memorie vie soților, decedați la război și după... Aș vrea să exprim mulțumiri tuturor celor care, în ziua de astăzi, continuă și lucrează în mod activ în organizațiile de veterani, care le cultivă tinerilor dragostea față de patrie. Le urez tuturor cer senin, pace și sănătate, și oameni cărora pot să le împărtășească orice durere.

“Mușchetarul” din armată

A schimbat sabia pe armă, pentru a-și îndeplini, remarcăm,
cu demnitate, obligațiunile constituționale

Vorbesc despre sabrerul Igor Botnari care, din luna aprilie curent, face armata în Brigada „Ștefan cel Mare”. Protagonistul nostru este un nume important în scrima moldovenească. S-a făcut cunoscut datorită bronzului pe care l-a câștigat, la două campionate de talie mondială, în proba individuală de sabie: Campionatul European la scrimă din 2010 și Cupa Rusiei la același sport, desfășurată la Sankt-Petersburg, în 2011. La medalii naționale, numărătoarea este mai mare chiar.

În țară, protagonistul nostru s-a dus elat cu Nicolae Zaporojcenko, cel mai tânăr scrimer din Moldova, medaliat la o etapă a europenelor printre cadeți, căruia a reușit să-i fure aurul, în câteva competiții republicane. Cei doi tineri sînt antrenați de Eduard Zuev, la Școala Sportivă de Scrimă din Chișinău.

Deși la armată nu se face scrimă, soldatul Botnari continuă să înregistreze performanțe în acest sport. În data de 6 august curent, a intrat în competiția pentru Cupa Ucrainei la scrimă, juniori, desfășurată în orașul Novocercask, Ucraina, de unde s-a întors cu titlul de vicecampion. Dînsul a concurat fantastic, în ciuda faptului că se antrenase doar două săptămîni, în Ungaria, pînă la intrarea în competiții. Campionul de mîine din scrima moldovenească a dat cîteva tușe la rînd, în duelul cu ucrainenul Andrei Badacenco, întorcînd meciul de la 8-4 la 15-14 și, astfel, reușind să se califice pe poziția a doua în Cupa Ucrainei la scrimă. Igor afirmă că a intrat pe planșă, urmărind să devină campion la categoria de vîrstă în care s-a încadrat, dar a fost învins de reprezentantul Rusiei în proba de sabie, juniori.

„Pentru a deveni campion, trebuie să te antrenezi asiduu, șase zile în săptămîină. Igor are drept obiectiv calificarea la viitoarele Jocuri Olimpice, vrea să deschidă propria școală de scrimă și să se facă pompier. Toate trei sînt pe puterile protagonistului nostru. Deși primele obiective cer eforturi și investiții mari, sînt realizabile pentru un luptător atît de motivat.

„Mușchetarul” Armatei Naționale este un fel de erou în rîndul camarazilor săi. Afirmă că arta militară e frumoasă și că tinerii trebuie să vină să o însușească. „În armată, am destul timp, ca să îmi fac planuri. Deși sînt la cătănie,

nu vreau să renunț la pasiunea mea”. În efortul de a-și continua antrenamentele, pe durata îndeplinirii serviciului militar în termen, soldatul Botnari a scris raport către comandantul Brigăzii „Ștefan cel Mare”, solicitînd să i se permită, de trei ori în săptămîină, să meargă la Școala Sportivă de Scrimă. „Un sportiv bun trebuie să se antreneze de șase ori în săptămîină. Dar voi fi foarte recunoscător ministrului Apărării, dacă îmi va permite să-mi fac program, cel puțin, de trei ori”. Astfel, Igor Botnari speră să-și păstreze abilitățile pentru campionatele europene și olimpiada din anii viitori.

Căpitan Inga RADVAN

P. S. Recent Igor Botnari și-a asigurat prin calificări participarea la Campionatul European de scrimă ce va avea loc în Bulgaria în luna aprilie 2014.

Barza a adus un bebeluș în familia colegei noastre, căpitan Inga Radvan, care a umplut de lumină casa și sufletul tinerilor părinți. Micuței Gabriela îi urăm o viață lină, fără supărări, cu mii de realizări.

